

Олена Мамчич

Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського національного педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Літературний редактор, перекладач. Автор 85 наукових публікацій, 18 антологій та п'ятьох поетичних збірок. Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

***

Місто і село – дві умовні частини незбагненого Всесвіту... Усвідомлення себе у цих іпостасях долі не втратить сенсу ніколи... Саме там знайдеш надію без надії, відчуєш своє натхнення і спеку почуттів... Шалені вітри як вектор часу, безкінечні війни добра зі злом, перші паростки волі та самопізнання... Вони там, на нашій батьківщині, де ти вперше побачив небо, відчув сонце та маленькими ніжками крокував, міцно тримаючись за руки батька й матері...

Дай, Боже, ще довго відчувати цей подих землі, вдихати свіже повітря, мріяти про майбутнє, сприймати велич своєї Батьківщини, дивлячись у рідне віконце цього неосяжного світу...

***

Втрачаємо душі незгасний жар, нічого майже нам не залишилось, себе розтринькали в пориві вічних свар і віддалися сатані на милість. Духовність з нас, небіжчиків, пішла, і не повернеш, схована за рогом, і не зосталося ні міста, ні села на батьківському щирому порозі. Брати і сестри, українці ми, ми – нація, нарід, а не нарідність, і не зрікалися ні гратів, ні суми, поклавши на вівтар і честь, і гідність. Тож об'єднаймося, іще лишився час, і для добра ще вистачає сили, полюбить сонце незрадливих, нас, і відведе від чорної могили. І, може, ще відродиться весна, і біль душі згорить в пільмі негоди, прийде очищення, а лихо-сатана зненацька згине в блискавках природи. А ми залишимось – і стане, як було в усі віки: у злагоді і мирі з сердець назавжди зникне кляте зло – надія запанує в мудрій вірі...

***

Чи генеральський натягти мундир на почуття, на грішний сірий вітер, чи знову дарувати світу зір, спокійне сонце та пожухлі квіти? Чи знов отямитись у пустощах вогню або в блаженстві щирої нірвани, а чи збагнути те, що не збагну, приклавши сіль на божевільні рани? Усе – твоє, на вічність і на мить, що шаленіє сонячного зранку... Живе природа, з нею знову жить, сховавши щастя у порожню склянку...

***

Панує біль і зрада, і любов, у стиглім серці ще багато смутку, не зупинюсь у щирості промов, потрапивши в болючу оборудку. А десь пильнують прикрощі буття у задрощах років, що вже минають, дитинство і дорослі почуття, краплини сонця крізь дощі заграють... Ти прощавай, благаючи момент, хвилина швидкоплинної заграви, і подаруй життя нового сенс, і благодать, і ще, можливо, славу...

***

Так боляче мені босоніж блукати стелею життя, де сивина забила скроні і душу сум в очах відтяв. На волю рветься перемога, долоні тисне грішний зміст, і раптом чуєш свого Бога – назавжди йде провина й злість. Щодня, щороку, щохвилини ти знов навмисно не живеш, пливеш за течією в днинах, несеш свій щедрий мудрий хрест. Як дійдеш згоди із бідною і розрачуєшся з людьми, навик залишишся собою, одинаком у світлі тьми...

***

У долонях віків ти немовби дитина, нерозумна й мала, а життя ще вирує в тобі, як весняна та днина, кличе й кличе в обійми села. Ти у місті живеш, небеса – над зірками у буденність років кожен час, теплі очі землі і обіцянки мамі, і благання, щоб вогник не згас. Огорни мене, доле, натхненна й привітна, ти не скривдиш надію й любов, і калини старої ріднесенькі віти – біля серця мого на Покров...

***

У мріях сонця – вічний білий світ, і зелен сад улітку плодоносить, і вранішній пташиний переліт, і листя жовте, як вирує осінь... Це все – життя, що пестить кожну мить, в роках блукаємо, неначе навіжені, і обіймає нас жага століть, і стиглий дощ хапаємо у жмені... Благаймо ж Бога: подаруй роки, продовжи щастя мандрувати землею, у барвах сонця – днів нових рядки і мудрий погляд долі без елею...

***

Звичайно ж, знову я відчую втому від цих просторів міста і села, і помолюся Вічному Святому, душі торкнутися небавом знов змогла... І побратаюся з убогими живими, які у пеклі час гортають свій, і ймення їхні – віковична нива, її бентежить вітер-суховій. Я залишитись хочу в тім сторіччі, що вірші грішні в музику вкладає, життя лоскоче щедрим вітром вічним, якщо бажання сонце не вкраде...

***

Паперові пароплави пливуть по калюжах і міст, і сіл... І дощі не скучують без сонця... Це надії пливуть і чийсь сподівання на краще... Наче мрія пливе, і бачиш, як життя пропливає білим пароплавом по калюжах дощів нескінченних...

***

У чому сенс життя? Можливо, у коханні? Незграбних почуттів замріяний політ, або ж у днях лихих, і перших, і останніх, що у вітрах пливуть крізь безум літ. Дитинство і жура, братерство щирих весен, і злих снігів розбурхана імла, осінній переліт у хмарах безтілесних, і відчуття землі маленького села... Навіщо це життя, прекрасне і жахливе, початок і кінець замріяних століть? Позаду – крик дощів, попереду – ще зливи і вкрадена у сонця щастя мить...